

Forgách András:

A PINCÉR

SZEREPLŐK

Színésznő
Pincér

Játszódik egy kis vidéki szállodában, éjjel

(Sötét szállodai szoba. A folyosóra nyíló ajtó nyitva, ahonnan fény szivárog a szobába. Az ajtó keretében pincér sziluettje jelenik meg. Pezsgőt hoz. Halkan kopogtat az ajtófélfán, de nincs felelet.)

PINCÉR: Most mi van? *(csönd)*
Kiment a vendég? *(csönd)*
Mevárjam itt? *(csönd)*
Nem nekem való ez. *(csönd)*
Mindig kifogom. *(csönd)*
És már megint hangosan beszélek magamban.
(végre elszánja magát, bemegy a sötét szobába, az asztalra tenné a tálcát, de nem tudja valamitől)
Mi ez a kacat?

SZÍNÉSZNŐ: *(hangja valahonnan)*
A szürke selyemruhám. Egyszer volt rajtam.

PINCÉR: *(majdnem kiejti kezéből a tálcát)*
Jaj, bocsánat!

SZÍNÉSZNŐ: Alszom.

PINCÉR: Bocsánatot kérek.

SZÍNÉSZNŐ: Ezt már mondta. Hagyjon aludni.

PINCÉR: Bocsánat.

SZÍNÉSZNŐ: Tegye le.

PINCÉR: Bocsánat.

SZÍNÉSZNŐ: Tegye a földre. Hányszor fog még bocsánatot kérni? Ne gyötörjön. Fáj a fejem. Tegye le valahová, és hagyjon békén. Kérem.

PINCÉR: Az ajtó nyitva volt.

SZÍNÉSZNŐ: Én nyitottam ki. Nem akartam, hogy kopogjon. Alszom.
Tegye le. Megy már?

PINCÉR: Nem tudok. Bocsánat.

SZÍNÉSZNŐ: *(félálomban)* Tessék?

PINCÉR: Nem tudok. Bocsánat.

SZÍNÉSZNŐ: Mit nem tud?

PINCÉR: Kimenni.

SZÍNÉSZNŐ: És miért, ha szabad érdeklődnöm? Ki maga? Mi maga?

PINCÉR: A szobapincér.

SZÍNÉSZNŐ: És nem kutya kötelessége volna az, hogy szépen kimenjen innen?

PINCÉR: De. *(hosszú szünet)*

SZÍNÉSZNŐ: Fáj a fejem. Van gyógyszere? Vagy maga is csak egy rossz álom?

PINCÉR: Van.

SZÍNÉSZNŐ: Na végre. Mért nem kapcsolja fel a villanyt?

PINCÉR: Hisz alszik.

SZÍNÉSZNŐ: Ez igaz. Alszom.
(A pincér a könyökével felkapcsolja a villanyt. A színésznő az arca elé kapja a kezét. Tisztelen berendezett, igen feldúlt, rendetlen állapotban lévő vidéki szállodai szoba. Rengeteg virág, csokrok,

vázában, vázán kívül. A színésznő egy nagy, barna fotel sarkában kucorog, lábait felhúzta, most picinek tűnik, mint egy kilencéves kislány. A szemét még mindig eltakarja kifordított tenyerével.)

- PINCÉR
SZÍNÉSZNŐ Lekapcsoljam?
Inkább töltsön.
(A pincér az egyik zsebéből orvosságos üvegcsét vesz elő, a tenyerébe ráz két tablettát. Nyújtja a színésznő felé)
- SZÍNÉSZNŐ Hány óra van? Ebből mennyit kell bevenni?
PINCÉR Kettőt.
SZÍNÉSZNŐ Egyet adjon.
PINCÉR Nem lesz elég.
SZÍNÉSZNŐ Akkor nem lesz. Töltsön. Magának is.
(A pincér pezsgőt tölt az egyetlen pohárba. Nyújtja a poharat a színésznőnek, aki nem veszi el)
- SZÍNÉSZNŐ Nincs még egy pohár? Biztos, hogy pincér maga? Egyetlen poharat hozni egy egész üveghez?
PINCÉR Tudtam, hogy egyedül van.
SZÍNÉSZNŐ Tudta, hogy egyedül vagyok. (csönd)
Hát akkor találjon valami megoldást. Töltsön magának és töltsön nekem is. Mindig van megoldás nehéz helyzetekben. A nehéz helyzetek kínálják a megoldást nehéz helyzetekre. És mit ácsorog, mondja, maga annyit a folyosón? Ezért fizetik?
- PINCÉR Elbizonytalanodtam.
SZÍNÉSZNŐ Inkább töltsön. Filozófus. Töltsön. Most mért néz úgy!
PINCÉR Bocsánat.
SZÍNÉSZNŐ És mért kér folyton bocsánatot? Le akar ülni? Akkor dobja ezt a földre.
PINCÉR Mit szólna hozzá, ha rendesen betenném ezt a szürke selyemruhát az egyik szekrénybe?
SZÍNÉSZNŐ Van itt még egy pohár valahol. Rúzsfoltos.
Belehamuztam. Szörnyű, mi? Nem láttuk mi már egymást?
PINCÉR És ha más dolgokat is a helyükre tennék.
SZÍNÉSZNŐ Éjnek évadján? (csönd)
Inkább keresse meg a poharát. Hajoljon le a földre. Az ágy alatt lehet. Elgurult.
(a pincér az ágy alól három vizespoharat halászik elő. A színésznő eközben szórakozottan felhajtja a pezsgőt.)
Jaj, megittam! Nekem nem szabad csak úgy egy pezsgőspoharat a kezembe nyomni. Most mi lesz? Nem vettem be a gyógyszerét. Hozzon nekem egy pohár hideg vizet. Gyógyszert hideg vízzel veszünk be. Bár mintha múltna már. Mintha nem fájna már annyira a fejem.
(A pincér áll, három egymásba tett pohárral a kezében)
Mért áll olyan szerencsétlenül azzal a három pohárral? Hozzon egy pohár hideg vizet és tűnjön el.
(A pincér kimegy a fürdőszobába)
Bocsánat! Nem úgy értettem! Hány óra van?
(a fürdőszobából) Egy!
- PINCÉR
SZÍNÉSZNŐ Még csak egy óra van. (a pincér jön vissza a pohár vízzel)
Inkább nem veszem be. Jobb gyógyszer nélkül. Töltsön magának pezsgőt.
PINCÉR Köszönöm, nem élek velem.
SZÍNÉSZNŐ Akkor igyon egy kis vizet.
PINCÉR Nem vagyok szomjas.
SZÍNÉSZNŐ És mondja, mit csináljak én most reggelig?
Felébresztett.

PINCÉR Pezsgőt tetszett rendelni.
SZÍNÉSZNŐ Tudja, amikor a pezsgőt tetszettem rendelni, még nem tudtam, hogy egyedül leszek a szobában hajnali egykor egy szobapincérrel és a virágaimmal. Valahogy másképp képzeltem el. Kaviárt nem kér?

PINCÉR Megengedi, hogy a szürke selyemruhát a helyére tegyem?
SZÍNÉSZNŐ Maga tudja, hogy hol a helye?
PINCÉR Gyúródik.
SZÍNÉSZNŐ Igaza van. Adja ide. *(a pincér odaviszi a ruhát)*
A szürke selyemruhám. Egyszer volt rajtam. Ezt szoktam mondani. Olyan jólesik ezt mondani. Pedig nem igaz. Mégis jólesik. A szavak segítenek. Csináljon vele, amit akar.
(a pincér beakasztja a szekrénybe a ruhát, aztán hirtelen kivesz öt vállfát és felmutatja a színésznőnek)
Mit akar ezzel mondani? Fenyeget? Mit hadonászik azokkal a vállfákkal? Maga megszállott. Egyedül igyak? Egy kortyot illene meginnia velem. Így kívánja a becsület. Valamit valamiért.

PINCÉR Jó.
SZÍNÉSZNŐ Valamit valamiért. Hadd töltsék most magának én.
(a színésznő tölt, de a pincér nem veszi el tőle a poharat)
Undorodik utánam inni? Igaza van, nem illik, de most micsináljak? *(állnak)*

SZÍNÉSZNŐ Várjon, megiszom.
(felhajtja a pezsgőt és a pincérnek nyújtja az üres poharat)

SZÍNÉSZNŐ Mossa ki.
(A pincér kiviszi a poharat, elmossa, visszajön, a színésznő tölt neki, aztán a vizespohárral koccint vele)
A kutya és a farkas órája között, ahogy a francia nyelv nevezi a szürkület idejét, az ember könnyen megbolondul. Ilyenkor jobb nem keresni a magyarázatot semmire. Ilyenkor jobb aludni. Csakhogy nem tudok. Megvadít ez a sok virág, zúg a fejem. Nem játszottam jól ma este. Mindenkit kirúgtam. Egyedül akarok lenni. Igyon.
(a pincér megissza a pezsgőt, ő a vizet. Állnak)

SZÍNÉSZNŐ Most mire gondol?
PINCÉR Nem tudom.
SZÍNÉSZNŐ Jó a pezsgő?
PINCÉR Közepes.
SZÍNÉSZNŐ Maga egy kicsit bolond, ugye?
PINCÉR Mondták már.
SZÍNÉSZNŐ Kicsoda?
PINCÉR Orvosok.
SZÍNÉSZNŐ És maga mit gondol?
PINCÉR Nem szeretek gondolkozni ezen.
SZÍNÉSZNŐ Mit néz?
PINCÉR Ne tegye a poharat az asztal szélére.
SZÍNÉSZNŐ Miért ne?
PINCÉR Összetörik.
SZÍNÉSZNŐ Attól, hogy az asztal szélére teszem?
PINCÉR A lehetősége nagyon nagy.
SZÍNÉSZNŐ Azt képzelem, hogy maga a pohár?
PINCÉR Nem.
SZÍNÉSZNŐ Akarja, hogy rendet rakjak a gondolatai között?

PINCÉR Nem.
SZÍNÉSZNŐ Most mire gondol?
PINCÉR Nem tudom.
SZÍNÉSZNŐ Akkor hagyjon magamra.
PINCÉR Kíván még valamit?
SZÍNÉSZNŐ Adjon tüzet és hagyjon magamra. Maga bolond.
PINCÉR Szándékosan tetszik az asztal szélére tenni a poharat?
SZÍNÉSZNŐ Nem.
PINCÉR Megigazíthatom?
SZÍNÉSZNŐ Igen. Szeretem a tőmondatait. Van tüze?
PINCÉR A hamutartó.
SZÍNÉSZNŐ Hova viszi?
PINCÉR Kiürítem.
(a pincér kiviszi a hamutartót. Hosszan elmarad. Csönd. Visszajön.)
SZÍNÉSZNŐ Sokáig elmaradt.
PINCÉR Kimostam.
SZÍNÉSZNŐ Bolond maga? Maga bolond. Dühítem? Olyan furcsán néz.
PINCÉR Van még valami kívánsága?
SZÍNÉSZNŐ Adjon tüzet és hagyjon magamra. Egész éjjel itt fog állni?
(a pincér öngyújtót vesz elő, és meggyújtja a színésznő cigarettáját. Mély szippantás)
Moslékízű a szám. *(csönd)*
Ezt is nagyon szeretem mondani. *(hallgat)*
SZÍNÉSZNŐ Nagyon-nagyon. *(csönd)*
Mi az, nem nevet? *(eltöri, elnyomja a cigarettát)*
Na, a viszontlátásra.
(a pincér kimegy, becsukja maga után az ajtót)
SZÍNÉSZNŐ *(kiabál)*
Jöjjön vissza! Jöjjön vissza!
(a pincér visszajön, megáll az ajtóban)
SZÍNÉSZNŐ A virágok. Majdnem elfelejtettem. Vigye ki a virágokat is.
PINCÉR Tegyem vízbe őket?
SZÍNÉSZNŐ Teljesen kiment a fejemből, hogy nem bírom a virágillatot.
PINCÉR Tegyük vízbe őket?
SZÍNÉSZNŐ Hogy lehet ilyesmit elfelejteni? És ráadásul a felét én küldtem magamnak. Jó, mi? *(csönd)*
SZÍNÉSZNŐ Azt hiszi, csak én vagyok ezzel így?
(a pincér szótlanul összegyűjti a csokrokat. Sok van, alig lát tőlük, ahogy megy kifelé)
SZÍNÉSZNŐ Így, virágok nélkül megint olyan borzasztó ez a szoba. Szoba ez még? Hagyjon itt egy csokrot.
PINCÉR Melyiket?
SZÍNÉSZNŐ Mindegy.
PINCÉR Mindet?
SZÍNÉSZNŐ Azt mondtam: mindegy.
(a pincér leteszi a virágokat, válogatni kezd közöttük)
SZÍNÉSZNŐ *(rekedt üvöltés)*
Azt mondtam, mindegy!
(a pincér kiválaszt egy vörös rózsacsokrot, fogja a vázát, kiviszi a fürdőszobába, vizet tölt bele, beleteszi a rózsákat, a vázát egy kerek kisasztalra teszi és rendezgetni kezdi a virágokat)
Azt akarja, hogy szép legyen a csokor?
PINCÉR Azt.

- SZÍNÉSZNŐ És azt hiszi, komolyan azt hiszi, hogy nem szép magában is? Pusztán attól, hogy olyan, amilyen? Na, jó éjszakát.
(a pincér már majdnem kiment, karjában a csokrokkal, amikor az ágyra lehanyatló színésznő utána szól)
És kapcsolja le a villanyt, kérem.
(a pincér mutatja, hogy a csokroktól képtelen)
- SZÍNÉSZNŐ Kapcsolja le az orrával, ha a kezével nem bírja.
(a pincér így tesz, bár ez nem könnyű)
- SZÍNÉSZNŐ Maga tényleg bolond. Azt hiszi, hogy komolyan mondtam? Azt hiszi képtelen vagyok a helyemről fölállni és lekapcsolni a villanyt?
(a pincér sziluettje a folyosófényben, a csokrokkal)
- SZÍNÉSZNŐ Hagyja nyitva az ajtót. *(felkapcsolja az ágylámpát. A pincér el)*
- SZÍNÉSZNŐ Képtelen vagyok visszaemlékezni, képtelen vagyok visszaemlékezni - miért? - arra, ami történt. Csak azt látom, ahogy a tükörbe bámulok az öltözőben. Valami színes rongy van a kezemben. Semmi, semmi, semmi. Semmi más. Csak egy véres szempár és egy húsos orr. S az üvegajtó mögül, a folyosóról az a szakadatlan vihogás.
(szünet)
- SZÍNÉSZNŐ Ha a szem a lélek tükre, az orr az a testé. És sírni sem merek, mert rögtön olyan lesz az orrom, mint a cékla. A Papa orra az arcom közepén. Ez aljasság voltaképp és nagyon igazságtalan. Holnap veszek magamnak egy kardigánt. Egy mélylila kardigánt nagyon sok pénzért. *(csönd)*
- SZÍNÉSZNŐ Anya orra persze nem lehetett az enyém. Az ívelt. Csak a csontos arca. Ezért olyan a fejem, mint egy halálfej.
(csönd)
Rossz megvilágításban. *(szünet)*
Hová lett a törékeny égernevetésem? *(szünet)*
Taposómalom. *(szünet)*
Az ember fekszik az ágyán és lepereg előtte az este.
(szünet)
A pezsgő már nyilván átlangyosodott. *(szünet)*
A piritós pedig kihűlt. *(szünet)*
Rendelek újat.
(ebben a pillanatban megszólal a telefon. A színésznő riadtan felül az ágyon. Hagyja csöngeni egy darabig, aztán emeli fel a kagylót)
Megőrült? Megőrültél? Megőrültél, mi? Mit akarsz? Idejönni? Minek? Hogy haragszom-e? Mért kéne haragudnom? Szeretnéd, ha haragudnék? És mért akarsz idejönni? És ha tényleg ide akarsz jönni, akkor mért telefonálsz? Mért nem tudsz egyszerűen idejönni, telefonálás nélkül? Mért nem tudsz egyszerűen idejönni? Félsz? Te? Tőlem? Mért hinném el? Tőlem nem lehet félni. Egy óra múlva? Ne dadogj. Nem szeretem, ha dadogsz. Halló? Halló! Te sírsz?
(leteszi a telefont és tárcsáz)
- SZÍNÉSZNŐ Halló! Bocsánat, nincs ott egy magas, őszülő halántékú, elegáns úr az előcsarnokban? Zsiráfra emlékeztet némileg. Gondolom, nem nyüzsögnek most odalent. Hogy most halad át? Szóljon utána. Nem hallja? Kiabáljon neki torkaszakadtából, Kicsit süket. Vagy csak úgy tesz, mintha az volna. Kiment? Szaladjon utána, ne hagyja elmenekülni. Micsoda? Taxiba szállt? Annál jobb.

(a színésznő lecsapja a kagylót. Majd azonnal felemeli és tárcsáz)

Halló! Kapcsolja a konyhát, legyen szíves. Hogy már nincs konyha? Kihúlt ez a tóoszt, vagy hogy hívják. Elment a szakács? És más képtelen pirítóst csinálni? Azt gondolja, hogy ez valami bonyolult dolog?

(lecsapja a telefont)

Lehetetlenül viselkedem. Kimenni innen nem lehet. Harmadik napja csak pezsgőn élek. Gázokkal vagyok teli. Félek a holdtól.

(tölt magának pezsgőt a vizespohárba)

Apa rávágott a fenekemre: kerítsünk feneket!, szokta mondani. Putyelkabogár! Pedig nincs is nagy fenekem. *(Megissza a vizespohárnyi pezsgőt és elfintorítja az arcát)*

Így nem lehet Csehovot játszani. Egy hentes lánya ne is játsszon Csehovot. A férfi szerepeit szeretem. Sírni nem tudok. Rekedten üvölni igen. Hol kell a Csehovba egy rekedt üvöltés? Azonkívül kitűnően társalgok színpadon telefonba. Csak Csehov még nem írt telefonbeszélgetést. Pedig volt már telefon. Később biztosan írt volna, ha nem köhögi ki a tüdejét.

(szünet)

Milyen jó is mások kegyetlen, véres ostoba halálára gondolni! Mindjárt elalszom. A kegyetlen halál. Nem is olyan kegyetlen. „Ich sterbe.” *(csönd)*
„Meghalok”.

(csönd)

(az ajtóban megjelenik a pincér szilüettje, tálcát hoz, a tálcán pirítós)

PINCÉR

Hoztam friss pirítóst.

(kopogtat az ajtón. A színésznő nem mozdul.)

Valószínűleg elaludt, de a pincér nem látja a színésznőt. Kopog megint. Aztán beljebb merészkedik. Látja, hogy a színésznő elaludt. Óvatosan leteszi a tálcát és körülnéz)

Ezek azok a gondolatok, amiket nem szabad kimondanod.

(hallgat)

Hallgatnod kell, ahogy a kövek és a gyilkosok képesek csupán. Elég is ennyi az örületből. Nem gyújtom fel a szobát.

(kiüríti a hamutartót, a ruhákat beakasztja a szekrénybe, a bútorokat a helyükre igazítja, felveszi a félig üres pezsgősüveget a földről, körülnéz, majd odalép a színésznő ágyához és lekapcsolja az ágylámpát)

SZÍNÉSZNŐ

(hörögve felül az ágyán)

Jaj! Segítség! Gyilkos!

(a pincér ijedtében az ajtóhoz ugrik és berántja)

Mit akar tőlem? Ki maga?

PINCÉR

A friss pirítóst hoztam, és csak annyi történt, hogy lekapcsoltam a feje fölött a villanyt. Ettől felébredt.

SZÍNÉSZNŐ

Ki maga?

PINCÉR

Én voltam itt az előbb.

SZÍNÉSZNŐ

Mikor?

PINCÉR

Tíz perce. Pezsgőt hoztam és elbeszélgetett velem a művésznő.

SZÍNÉSZNŐ

Hagyja ezt a tónust, akárki is maga, s ha itt járt is a szobában, én nem emlékszem magára. Ehhez tartsa magát.

PINCÉR

Jó.

SZÍNÉSZNŐ

Hol a pirítós?

PINCÉR Felkapcsolhatom a villanyt?
SZÍNÉSZNŐ Az álmomat már végképp megölte.
(a pincér felkapcsolja a villanyt, a színésznő hunyorogva szemügyre veszi)
Ki maga?

PINCÉR A szobapincér vagyok. Hoztam a friss pirítóst. De
mindjárt ez is kihűl. És többet már nem csinálhatok.
SZÍNÉSZNŐ Ez végzetesen hangzik. Nevetnem kell. Kenjen nekem rá
egy kis kaviárt. Mértékkal. És egy csöpp citromot is.
Úgy. *(a pincér nyújtja neki a pirítóst)*
SZÍNÉSZNŐ Ért hozzá, ez kétségtelen. *(beleharap a pirítósba)*
És mondja, hol a bajusza? Homályosan rémlik, hogy volt
bajusza az előbb.

PINCÉR Nem volt.
SZÍNÉSZNŐ Na jó. Ne gyötörjük egymást. Van valami fejfájás
ellen?

PINCÉR Nincs.
SZÍNÉSZNŐ Biztos ebben?
PINCÉR Az üvegcsét, ami nálam volt előbb, valami érthetetlen
okból kiraktam az asztalomra.
SZÍNÉSZNŐ Borzalmasan fáj a fejem. Álmodtam is. *(méregetik
egymást)*

PINCÉR Van még valami kívánsága?
SZÍNÉSZNŐ Magának ugye az a dolga, hogy a vendéget minden
tekintetben kiszolgálja.

PINCÉR Igen.
SZÍNÉSZNŐ Imádkozni tud?
PINCÉR Tanultam gyerekkoromban.
SZÍNÉSZNŐ Elmondjam az álmomat?
PINCÉR Ha kívánja.
SZÍNÉSZNŐ *(felcsattan)*
Nem nekem kell kívánnom!
(szünet)
Érti, mire célzok azzal, hogy „minden tekintetben”?

PINCÉR Nem egészen. Vannak bizonyos körülírások. A „minden”
szónak ezekben a körülírásokban úgyszólván csak átvitt
értelme van.

SZÍNÉSZNŐ Már megint filozofál. Erről ráismerek. Hány diplomája
van magának? Ahhoz mit szól, hogy az előbb tényleg nem
voltam biztos abban, hogy maga vagy nem maga volt-e itt
korábban. De ez lényegtelen. Szeretném, ha nemcsak
okoskodna, hanem meg is értene.

PINCÉR Igyekszem.
SZÍNÉSZNŐ Akkor szolgáljon ki. Jöjjön ide és szolgáljon ki.
PINCÉR Mit parancsol?
SZÍNÉSZNŐ Ez nem parancs, kérés. Kérés, finom szavakkal.
Mondhatom durvábban is.

PINCÉR Nem egészen értem, vagy amit érteni vélek, az nem
nagyon tetszik.

SZÍNÉSZNŐ És miért nem?
PINCÉR Velem nem szoktak ilyen hangon beszélni.
SZÍNÉSZNŐ És ki nem szokott?
PINCÉR Ez nem tartozik ide.
SZÍNÉSZNŐ Ne gondoljon, könyörgök, semmi tisztátalanra.
Megsimíthatná a hajamat. Ide ülhetne mellém az ágyra és
szavakat suttoghatna a fülembe. Mondjon egy mesét.
Meséljen el valami butaságot. Legyen velem *(a pincér
hallgat)*
Oly könnyen kicsúszik lábunk alól a talaj. *(csönd)*
Maga mindig ilyen komor és rideg? *(szünet)*

Az ember egészen megzavarodik. *(szünet)*
 Hisz nekem?
 PINCÉR Nem tudom, mit kéne elhinnem.
 SZÍNÉSZNŐ Éhezem. Fázom. Ideges vagyok.
 PINCÉR Kér nyugtatót?
 SZÍNÉSZNŐ Van magánál?
 PINCÉR A házipatikában van.
 SZÍNÉSZNŐ Szeretném, ha legalább megfoghatnám a kezét. Szép keze van.
 PINCÉR Nincs szép kezem. Utálok a kezemre nézni.
 SZÍNÉSZNŐ Ennyire foglalkoztatja a teste? Egy kis hiba ennyire feldúlná?
 PINCÉR Nem dül fel, csak tudom, hogy nincs szép kezem.
 SZÍNÉSZNŐ Nem látjuk a saját kezünket. Senki sem. És ne beszéljen úgy velem, mint egy gyerekkel. Mondjon ellent. Csattanjon fel. Hülyézzon le.
 PINCÉR Épp ez volna gyerekes, gondolom. Engedje meg művésznő, hogy távozzam.
 SZÍNÉSZNŐ Kértem már, hogy ne szólítson „művésznőnek”.
 PINCÉR Talán nem az? *(csönd)*
 SZÍNÉSZNŐ Ez sértő és megalázó. Látott maga már engem egyszer is a színpadon?
 PINCÉR Igen.
 SZÍNÉSZNŐ Ez meglep.
 PINCÉR Mért csodálkozik?
 SZÍNÉSZNŐ Nem gondoltam volna.
 PINCÉR Mit?
 SZÍNÉSZNŐ Hogy színházba jár.
 PINCÉR Nem járok.
 SZÍNÉSZNŐ De engem látott.
 PINCÉR Igen.
 SZÍNÉSZNŐ És tetszett, amit látott?
 PINCÉR Igen.
 SZÍNÉSZNŐ Annál inkább csodálkozom.
 PINCÉR Min?
 SZÍNÉSZNŐ Hogy nem érti.
 PINCÉR Mit nem értek?
 SZÍNÉSZNŐ Amit kérek magától.
 PINCÉR És ha értem is, mit változtat az?
 SZÍNÉSZNŐ Adja ide a kezét!
 PINCÉR Nem lehet.
 SZÍNÉSZNŐ Akkor ágyazzon meg nekem, kérem.
 PINCÉR Jó. Keljen fel.
 SZÍNÉSZNŐ Segítsen.
(a pincér a kezét nyújtja a színésznőnek, aki belekapaszkodva a lábára áll)
 SZÍNÉSZNŐ Mindjárt elesem.
 PINCÉR Üljön addig abba a fotelbe.
 SZÍNÉSZNŐ Köszönöm. *(belezuhan a fotelba)*
(a pincér határozott mozdulatokkal, szépen ágyaz)
 SZÍNÉSZNŐ Maga nagyon szépen ágyaz.
 PINCÉR Nem először hallom.
 SZÍNÉSZNŐ Igazán? Mehetek már?
 PINCÉR Még egy pillanat. Most jöhet.
(a színésznő ruhástul az ágyba zuhan)
 SZÍNÉSZNŐ Kérem, húzza le a cipőmet.
 PINCÉR Nem kéri a hálóingét?
 SZÍNÉSZNŐ Nincs hálóingem.
 PINCÉR Így akar feküdni az ágyban? Ruhástul?
 SZÍNÉSZNŐ Húzza le szépen a cipőmet és takarjon be.

PINCÉR Kérem.
(a pincér lehúzza a színésznő cipőjét, gondosan a szekrénybe helyezi, aztán visszajön a színésznőhöz és betakargatja)

SZÍNÉSZNŐ Remélem, nem dugta el nagyon azt a cipőt?

PINCÉR Csak a helyére tettem.

SZÍNÉSZNŐ Hely és hely között van különbség. A helye ott van, ahol annak számára, akinek szüksége lesz rá, megtalálható. Egyetért?
(a pincér valamit mormog)

PINCÉR Jól van, nem kínozzom tovább. Tud imádkozni?

SZÍNÉSZNŐ Nem szoktam. Elfelejtettem a szavakat.

PINCÉR Imádkozzon velem.

PINCÉR Az esti imát?

SZÍNÉSZNŐ Az melyik?

PINCÉR Most melyiket akarja?

SZÍNÉSZNŐ Én csak egyet tudok. „Uram Jézus Krisztus, élő Isten Fia, te az Atya akaratából a Szentlélek közreműködésével halálod által életre keltetted a világot, szabadíts meg engem szent tested és véred által minden vétkeimtől és minden bajtól: add, hogy mindig ragaszkodjam törvényeidhez és soha el ne szakadjak Tőled.”
(a pincér hallgat)

SZÍNÉSZNŐ Tetszik?

PINCÉR Nekem minden ima egyforma.

SZÍNÉSZNŐ Maga ateista?

PINCÉR Nem tudom.

SZÍNÉSZNŐ Az imát egy öregasszonytól tanultam. Egy kis hegyi faluban. Egy nedves kis kápolnában. Pénzt adtam neki, bolondnak néztem, az is volt talán.

PINCÉR Engem is bolondnak nézett.

SZÍNÉSZNŐ Ritkán csal a szimatom. Vonzanak az ilyenek. Tetszett az ima?

PINCÉR Nem figyeltem a szavakra. A nagymama vonszolt templomba mindig, kora reggel. A szememet lehunytam, a kezemet összefontam – és aludtam.

SZÍNÉSZNŐ Itt akar hagyni? *(a pincér nem válaszol)*

PINCÉR Nem értem, mért nem válaszol bizonyos kérdésekre.

SZÍNÉSZNŐ Ha nem tudok válaszolni, igyekszem nem válaszolni. Mondhatná azt is: „nem tudom”.
(a pincér hallgat)

SZÍNÉSZNŐ Most mért hallgat?

PINCÉR Ez is kérdés volt?

SZÍNÉSZNŐ Ha most itt hagy így, akkor én meggyűlölöm magát.
(csönd)

Nézze, én megértem, hogy nem kíván átlépni bizonyos határokat, amiket a feladata vagy a szemérme szab. Amit viszont nem értek, hogy akkor mért lépi folyton át őket? Mire megy ki a játék?

PINCÉR Nem játék. Hatnak rám bizonyos erők.

SZÍNÉSZNŐ Hatok magára?

PINCÉR Igen. De nem úgy.

SZÍNÉSZNŐ Nem hogy?

PINCÉR Nem úgy, hogy azt meg lehessen fogalmazni, vagy bizonyos cselekedetek folyjanak belőle.

SZÍNÉSZNŐ Aha. Szóval leköp.

PINCÉR Hogy mondhat illet a művésznő? *(dühödt csönd)*
 Sajnálom.
(kimegy a szobából és nyitva hagyja az ajtót)

SZÍNÉSZNŐ Itt hagyott. Milyen ostoba helyzet. A rossz kis fogaival. És piszkosak voltak a körmei is. Nyilván izzad a tenyere. Egy piszkos körmű szobapincér. Hanyadosztály ez, kérem szépen?
(hallgat)
Hála isten.
(belegondol)
Jézusmária!
(megretten)

SZÍNÉSZNŐ Mi van velem?
(hallgat)
Mégis fáj, bosszant és nem értem.
(csönd)
Mint egy poloskacsípés.
(csönd)
Hiába vakarom a helyét.
(szünet)
Azt hittem, ha egyenesen beszélek, célhoz érek. De milyen célhoz? Mit akarhatok tőle? És minek kellett volna megtörténnie? Volt egy pillanat, amikor sok mindenre képes lettem volna képzeletben. Azt hiszem, ő vesztett többet. (csönd)
A lényeg az, hogy nem tudok aludni. A lényeg az, hogy pocsék voltam ma este. A lényeg az, hogy nincsen önbizalmam. A lényeg az, hogy ahhoz, hogy holnap fel tudjak ébredni, ahhoz el kell aludnom mostan. (felül az ágyban)
Az ajtót nem csukta be. (kiszáll az ágyból és mezítláb kiszédeleg a szobából)
(sötét)

MÁSODIK JELENET

(A pincér szobája. Egy ágy, egy szekrény és egy asztal. Csupasz villanykörte. Fénykép a falon. Mosdókagyló, alatta szemétkosár. Csöpögő vízcsap. Rend van. Ahogy felmegy a fény, a színésznő a pincér szobájának ajtajában áll. A szoba üres.)

SZÍNÉSZNŐ Kész csoda. Itt vagyok. Micsoda szimata van azért az embernek. (szimatol)
Hivatalszag. Se veríték, se friss kifli illata. Mint egy rendőrségi folyosó.
(észreveszi az asztalon a fejfájás elleni szert tartalmazó üvegcsét)
Hát nem hazudott. Itt a fejfájás elleni szere. Ebből most beveszek kettőt.
(körülnéz) A vízcsap, az csöpög, de pohár, az nincs. Sebaj! Majd a tenyeremből iszom. Vagy a csapból.
(A gyógyszerrel a vízcsaphoz megy, kinyitja, ügyetlenkedik vele, fröcsköl. Eközben érkezik meg a pincér. Szótlatlanul szemléli a színésznő garázdálkodását. A színésznő felemelkedik, nedves arccal nézi a pincért, mosolyog)

SZÍNÉSZNŐ De rossz ízű itt a víz!
PINCÉR Rozsdaízű. Nem ajánlottam volna, hogy ebből igyon.
SZÍNÉSZNŐ Akkor maga mit iszik?
PINCÉR Teát. Whisky. Tejet. Ami van.
SZÍNÉSZNŐ Tejet?
PINCÉR Annyit hozok magamnak a konyháról, amennyit akarok.
SZÍNÉSZNŐ Sokat lopnak itt?
PINCÉR Nem lopom, hanem jár nekem.

SZÍNÉSZNŐ Ne féljen, tudom mi a különbség. *(csönd)*
Csak nem fogunk a szavak értelmén vitatkozni?!

PINCÉR Én nem vitatkozom.

SZÍNÉSZNŐ Most minden hátsó gondolat nélkül szeretném megkérni
arra, hogy adjon egy korty whiskyt nekem.

PINCÉR Maga nem bírja az italt.

SZÍNÉSZNŐ Micsoda tévedés!

PINCÉR Csak azt akartam mondani, hogy maga nem ismeri a
mértéket.

SZÍNÉSZNŐ Ebben van valami.

PINCÉR És pillanatnyilag nincs whiskym se. Kér teát?

SZÍNÉSZNŐ Kérek. És mondja, kinek a fényképe az ott a falon?

PINCÉR Kossuth Lajosé.

SZÍNÉSZNŐ Maga viccel. És ezt olyan furcsa hangon mondta.
Elmenjek?

PINCÉR Nem viccelek. Nálunk mindig kint volt a képe. Sokáig
azt hittem, hogy a nagyapám. Aztán kiderült, hogy a
rokonom is távolról, de ez most nem fontos. Megszoktam,
megszoktam egyszerűen.

SZÍNÉSZNŐ Ez borzalmas, borzalmas egyszerűen. Rágyújthatok?

PINCÉR Rá. Hamutartóm, az nincs.

SZÍNÉSZNŐ Ez finom utalás?

PINCÉR Nem az. Csak közöltem. Majd találunk valami megoldást.
(tüzet ad a színésznőnek)

SZÍNÉSZNŐ És a tea?

PINCÉR Igaz, nem szeretem, ha a földre hamuznak nálam.

SZÍNÉSZNŐ Majd nem hamuzok a földre. Majd találunk valami
megoldást.

PINCÉR Hamuzzon a tenyerembe.

SZÍNÉSZNŐ Jó mondat. És jól mondta.

PINCÉR Hamuzzon.

SZÍNÉSZNŐ Nem fél?

PINCÉR Mitől?
(a színésznő a pincér tenyerébe hamuzik)

SZÍNÉSZNŐ Hamuzhatnék a lefolyóba is. *(csönd)* Kihamuzhatnék az
ablakon is. Ez az ablak, ez délre nyílik? *(csönd)* Hideg
van odakint? *(nincs válasz)* Hideg van. *(szünet)*

SZÍNÉSZNŐ Mért nem rakja ki inkább az aradi vértanúkat! Az árvízi
hajóst? A legnagyobb magyart?
(a pincér hallgat)

PINCÉR Lehet, hogy nem fogom kibírni és leakasztom a falról.
Eszem ágában sincs azt állítani, hogy az emberek
viselkedése általában megjósolható. Azt sem mondom,
hogy látnám, mi zajlik most a maga fejében. Nincsenek
röntgenszemeim, ahogy mondani szokták. Csak arra kérem,
ne nyúljon itt semmihez. Itt rend van, hosszú évek óta
már. És ha valaki ezt a rendet megzavarná...

SZÍNÉSZNŐ Akkor mi lenne?

PINCÉR Nem tudom. Ne nyúljon a képhez.

SZÍNÉSZNŐ Fél?

PINCÉR Igen.
(hallgatnak)

SZÍNÉSZNŐ Volt egy távcsövem. Illetve nem volt az enyém. Loptam.
Úgy kellett volna mondani: lett egy távcsövem. A
legbiztosabb helyre dugtam az egész házban, ahova
lehetett. Éveken át úgy csempészttem ki magammal a nyílt
mezőkre. Nem is kereste senki se rajtam. És egyszer,
egy véres vita hevében anyám csak felállt szótlanul, és
kivette onnan. Kitetette az asztalra. Nem mondott
semmit. Nem mondott semmit.

SZÍNÉSZNŐ Milyen kedves és kisfiús most az arca.
PINCÉR Nem tudna hallgatni egy pillanatra? Mindenhez megjegyzéseket kell fűznie?
(a színésznő hallgat. Egyszer csak a pincér feláll)

SZÍNÉSZNŐ Most mért állt föl?
PINCÉR Mennem kell. Ha akar, várjon meg.
SZÍNÉSZNŐ Mért kell mennie?
PINCÉR A feje fölött villog egy kis piros lámpa. Az szólít. A folyosón van egy telefon. Azon beszélek majd. Aztán visszajövök.

SZÍNÉSZNŐ És a teámmal mi lesz?
PINCÉR Hozok, ha kér.
SZÍNÉSZNŐ Kérek. Angolosan.
PINCÉR Kérem.
(kimegy a szobából. A színésznő a csaphoz lép, vizet enged a cigarettavégre, és aztán a mosdókagyló alatti szemétkosárba dobja. Járkál. Dúdol egy dallamot. Szórakozottan kinyitja a szekrényt. A szekrényben van egy hosszú tükör. Drága italok. Amolyan bárpultféle. Kék villanyfény. Beakasztva a pincér civil ruhája: farmer, fekete pulóver, bőrkabát. Lépteket hall a folyosóról. Hirtelen becsukja a szekrényajtót, visszaül az ágyra. A pincér lép be egy igen elegáns teaszervizzel)

SZÍNÉSZNŐ Ez gyorsan ment.
PINCÉR A konyha itt van alattunk. Forró víz mindig akad. A szervizeket odakészítik. Semmi dolgom vele, csak beeresztem a vizet.

SZÍNÉSZNŐ És a vendég, aki jelzett?
PINCÉR Senki.
SZÍNÉSZNŐ Hogyhogy senki, Biztos ebben?
PINCÉR Szokott tévedni.
SZÍNÉSZNŐ Kicsoda?
PINCÉR A szerkezet. Egyszer csak beindul magától. Kértem már, hogy javítsák meg, meg is javították. Aztán most, úgy látszik, megint elromlott.

SZÍNÉSZNŐ Biztos ebben?
PINCÉR Nem.
SZÍNÉSZNŐ És ha éppen gyilkolnak valakit a szobájában? És így jelez?
(a pincér hallgat)
Adjon inni.

PINCÉR Hány cukorral kéri?
SZÍNÉSZNŐ Inni adjon.
PINCÉR Nem kér teát?
SZÍNÉSZNŐ Inni szeretnék. Nem vagyok elég egyértelmű?
PINCÉR Van itt egy demizson házi borom, ha megfelel.
(benyúl az ágy alá és kihúz egy ötliteres demizsont)
Vörös. Nem rossz.

SZÍNÉSZNŐ Otthoni?
PINCÉR Majdnem.
SZÍNÉSZNŐ Nem szoktam bort inni.
PINCÉR El kell ismernie, kedves művésznő - ha van egy kis önismerete, amit remélek -, hogy lehetetlen egy alak maga.

SZÍNÉSZNŐ De elérem, amit akarok.
PINCÉR Mindig?
SZÍNÉSZNŐ Majdnem mindig. És ez már nagyon jó arány.
PINCÉR Bor vagy tea?
SZÍNÉSZNŐ Magának titkai vannak.

PINCÉR Minden embernek vannak titkai.
SZÍNÉSZNŐ De a maga titkait nem lehet komolyan venni.
PINCÉR Kihűl, megint kihűl a tea.
SZÍNÉSZNŐ Ez a végtelenül komoly arc kifejezés.
PINCÉR Bor vagy tea?
SZÍNÉSZNŐ Adjon tüzet.
(a pincér tüzet ad a színésznőnek. A színésznő felkacag)
SZÍNÉSZNŐ Remeg a keze!
PINCÉR Lehet, hogy nem marasztalom magát sokáig.
SZÍNÉSZNŐ Nem is maradnék.
(szünet)
Bár nem merek még lemenni a szobámba. *(szünet)*
Van ott valaki. *(szünet)* Az udvarlóm. Dél-Amerikából.
Csak miattam van itt. *(nagy csönd)*
Nem gondolja, hogy rossz helyen van ez a szekrény?
PINCÉR Nem.
SZÍNÉSZNŐ A szekrényt meg az ágyat fel kéne cserélnie egymással.
Mindjárt sokkal több helye volna. És volna értelme kinyitni az ablakot is.
PINCÉR Leesik a hamu.
SZÍNÉSZNŐ Az asztalt is fél méterrel idébb húzhatná. Könnyedén beférne még egy szék, vagy amit akar. Ehhez értek.
(csönd) Ha egyetlen szék áll egy szobában, annál nincs őrljítőbb. Egyetlen szék, egyetlen asztal, egyetlen ágy. Egyetlen szekrény. Egyetlen kép a falon. És rozsdás víz a csapban.
PINCÉR Nem vagyok biztos abban, hogy mindkettőnknek jó lesz ez a találkozás.
SZÍNÉSZNŐ Vegyük úgy, hogy nem hallottam ezt a kijelentést.
PINCÉR Gondolkoznom kell.
SZÍNÉSZNŐ Csak egészen nyugodtan.
(a színésznő fel-alá járkál a szobában. A pincér fejét öklére támasztva gondolkodik)
Fogja meg a cigarettát egy pillanatra. *(a pincérnek adja a cigarettát és nekiesik a szekrénynek. A szekrény megmoccan, az üvegek megcsörrennek odabent)*
Meglátja majd, milyen jó lesz itt a hangulat!
(újra nekiveselkedik a szekrénynek, ami fél métert csúszik a szoba közepéig, aztán a nagy erőfeszítéstől kimerülten lecsúszik a szekrény oldalán a földre. A pincér leejti a kezében füstölgő csikket a padlóra és sarkával eltápozza. Benyúl a szekrénybe, egy whiskysüveget vesz ki onnan és az egyik teáscsészébe whiskyt tölt, nyújtja a színésznőnek. Az elveszi.)
SZÍNÉSZNŐ Jég nincs?
PINCÉR Nincs.
SZÍNÉSZNŐ Hozhatna lentről.
(a pincér hallgat)
SZÍNÉSZNŐ *(még mindig liheg)*
Na látja, most már elég hely van ahhoz, hogy idehúzhassa az ágyat.
PINCÉR Egészségére.
(a pincér meghúzza az üveget. A színésznő belelógatja nyelvét a teáscsészébe)
SZÍNÉSZNŐ Ugye lopott?
PINCÉR Nem az.
SZÍNÉSZNŐ Lopott whiskyt szívesebben innék. *(a pincér hallgat)*
Azt tudja-e, hogy Kossuth Lajosnak fontosabbak voltak a kutyák, mint az emberek?

PINCÉR Először hallom.
SZÍNÉSZNŐ A Kossuth Lajosnak volt egy titkára, és ennek a titkárnak volt egy kuttyája, úgy hívták: Spakusz, a Spartacusból...

PINCÉR Igyon. Tegyen valamit maga is a hazáért és igyon.
SZÍNÉSZNŐ Üvegből könnyebb.
PINCÉR Ne mondja. Kéri?
SZÍNÉSZNŐ Cseréljünk.
PINCÉR Miért?
SZÍNÉSZNŐ És ez a Spakusz egy szál maga nekirontott egy osztrák ágyúállásnak és megharapta a tüzértisztet. Nem érdekli?

PINCÉR De.
SZÍNÉSZNŐ Most találom ki. Folytassam?
PINCÉR Majd később.
(feláll és az ajtóhoz megy. Ráfordítja a kulcsot, a kulcsot kiveszi a zárból és zsebre vágja)

SZÍNÉSZNŐ Ezt most mért csinálta? Mért vette ki a kulcsot a zárból?
PINCÉR Még nem tudom. Nem szeretném, ha rajtunk ütnének.
SZÍNÉSZNŐ Mért zárta be az ajtót?
PINCÉR Úgy teszek, mintha nem lennék itt. Mindjárt lekapcsoljuk a villanyt is.
(a pincér lekapcsolja a villanyt)

SZÍNÉSZNŐ Ijeszteget?
PINCÉR Dehogy. Meg akarom nyugtatni.
(kinyitja a szekrényajtót, ahonnan fény árad ki)

PINCÉR Ezt a fényt nem látni kívülről. Látja? Jöjjön ide.
SZÍNÉSZNŐ Mit akar?
PINCÉR Semmit. Itt az üveg.
SZÍNÉSZNŐ Egy korty nem menne le most a torkomon.
PINCÉR Különös nő maga. Eddig másként viselkedett. Alig tudott uralkodni magán. Most hogy elcsendesedett.

SZÍNÉSZNŐ Nem tudom, mit gondoljak. Holnap fellépésem lesz, és...
PINCÉR Az alkohol jól fog tenni.
SZÍNÉSZNŐ Meg akar ölni?
PINCÉR Miért ilyen drámai? Mért akarnám megölni? Mit nyernék azzal? Meg tudja magyarázni?

SZÍNÉSZNŐ Ha örült, akkor nem a nyereség foglalkoztatja, hanem valami más, amit más nem is érthet.
PINCÉR Örült volnék? Szépen mondta.
SZÍNÉSZNŐ Nem tudom, hogy az-e, de félek.
PINCÉR Másnak lehet, hogy volna oka rá, magának nincs, biztosítom. Bár meglehet, én is félnék a maga helyében. Elszabadul olykor valami az emberben.
(hallgatnak)

PINCÉR Igyon az üvegből. Kérem.
(a színésznő elveszi az üveget, iszik, félremegy, köhögni kezd)

PINCÉR Kérem, folytassa a szoba átrendezését. Gyűjtson rá. Éljen. Üljön a padlóra. Legyen szabad. Semmi se tilos immár.

SZÍNÉSZNŐ Miért immár? Miért immár?
PINCÉR Így jött a számra.
SZÍNÉSZNŐ Ez a szó rosszabbul esik, mint egy halálos fenyegetés.
PINCÉR Szóval hova tolná az ágyat?
SZÍNÉSZNŐ Nem tudom. Nem tudom.
PINCÉR A szekrény helyére. Egyébként nagyon erős maga, ahhoz képest, hogy nő. Ez a szekrény itt áll nyolc éve már. Nem nyúlt senki se hozzá.
SZÍNÉSZNŐ Tegyük vissza a helyére.

PINCÉR Most olyan, mint egy kislány. Igyon. Eljött a komoly ivás ideje - kislány.
(a pincér megragadja a színésznő csuklóját és lerántja maga mellé)

PINCÉR Fogja meg az üveget és igyon.
SZÍNÉSZNŐ Nem kívánom. Mintha pirkadna odakint. Nem fogja megbocsátani magának.

PINCÉR Micsodát?
SZÍNÉSZNŐ Ha bánt engem.
PINCÉR Nem fogom bántani. Szabad emberek vagyunk. El akar menni?

SZÍNÉSZNŐ Igen.
PINCÉR Menjen, ha tud. Esetleg másszon ki az ablakon. Hat emelet, és van létra is. Nem veszélyes. *(csönd)*

PINCÉR Jöjjön, húzzuk el együtt az ágyat.
(a színésznő engedelmesen feláll, elhúzzák az ágyat a faltól)

PINCÉR Immár van értelme kinyitni az ablakot. Ahogy olyan szépen mondta az előbb.

SZÍNÉSZNŐ Most mi lesz?
PINCÉR Nem tudom.
SZÍNÉSZNŐ Van megoldás?
PINCÉR Talán. *(csönd)*
PINCÉR Várjon. *(feláll és vetkőzni kezd. A ruháit ledobja a földre)*

SZÍNÉSZNŐ Mit csinál?
PINCÉR Valamit, ami, azt hiszem, mind magának, mind nekem jó lesz.

SZÍNÉSZNŐ Ne nyúljon hozzám!
PINCÉR A megoldást nem mindig látja előre az ember, de úgy tesz, úgy cselekszik, úgy gondolkodik, mintha látná: tervez folyton, akadályokat hárít el naponta, megvalósít és megvalósul. Maga itt ül a földön és reszket. Most azt tehetnék magával, amit akarok.

SZÍNÉSZNŐ Ne nyúljon hozzám.
PINCÉR Eszembe sincs.
(a falhoz megy és leakasztja Kossuth Lajos képét. A színésznő arca elé tartja)

PINCÉR Kéri a képet? *(a színésznő megrázza a fejét)*
Nincs kedve leköpni? Szavakkal könnyen köpködött.
(és összetöri a képüveget az asztal sarkán. A színésznő felsikolt. Aztán egy sarokba menekül a közeledő pincér elől. A pincér kiveszi civil ruháit a szekrényből és felöltözik)

PINCÉR Lesz ideje mindenre. Sokáig nem fogják megzavarni. A ma esti előadás - gondolom - elmarad. De ha nem - akkor nagyon jó lesz.
(a széket az ablak alá húzza, feláll rá, kinyitja az ablakot, fülel)

PINCÉR Hallja a madarakat? *(csönd)*
A platánok lombja tele van verebekkel.
(leszáll a székről, becsukja a szekrényt, a szobában sötét lesz. A pincér felhúzódkodik az ablakpárkányra)

PINCÉR Virrad.
(eltűnik az ablakkeretből)
(lassan virrad)